

Estimats diocesans:

Admiro els columnistes que escriuen cada dia als diaris i a les xarxes socials perquè sempre expressen idees o intuïcions que ens ajuden a reflexionar. Aquest no és el meu cas ja que, com que escric cada setmana, no m'és fàcil trobar temes d'interès per a tothom. Em consola, però, veure que hi ha assumptes tractats i informacions fetes per altres instàncies de l'Església universal i, per tant, tothom pot completar la seva opinió i elaborar un judici més precís. Avui no us proposo diferents textos sobre un mateix tema, sinó que reproduïxo el meu comentari del fullet que es distribueix a totes les parròquies amb motiu de l'ESGLÉSIA DIOCESANA-DIADA DE GERMANOR. Ho faig per al FULL dominical i per a la premsa local que amablement el publica cada diumenge. Hi diu:

“Quan les paraules tenen diferents significats, acostumem a acudir al diccionari per poder triar aquella accepció que s'acomoda millor a allò que pretenem afirmar. Altres vegades acudim a famosos pensadors perquè ens il·lustrin sobre un aspecte concret de la nostra intenció. Gairebé sempre recorrem també a un text bíblic per descriure una situació i per implicar la nostra vida d'acord amb la fe que professem.

Al *Diccionario de la lengua espanyola* (RAE) el terme *orgull* s'equipara a *arrogància*. Al de sinònims apareixen: *supèrbia, envaniment, altivesa, arrogància, vanitat, presumpció...* En el camp dels pensadors també tenim una àmplia gamma per definir *orgull* i el seu adjectiu *orgullós*. Molts d'ells fan referència a les accepcions dels diccionaris que engrandeixen a la persona ratllant l'enaltiment del propi jo. És un àmbit d'estricta desenvolupament egoista i d'oblit de l'accepció que la vincula amb la solidaritat.

Recorrent a sant Pau podem llegir: “Doncs el motiu del nostre orgull és el testimoni de la nostra consciència... ella ens assegura que procedim... amb la sinceritat i l'honradesa de Déu [...] espero que entengueu completament que som nosaltres el vostre motiu d'orgull, igual que vosaltres del nostre” (2Cor 1, 12 ss.)

Amb aquestes paraules tenim resumida la intenció i l'expressió escrita de tot cristià que se sent a gust amb la seva fe perquè dona sentit a la seva vida i percep que proporciona felicitat a milions de persones que lliuren la seva vida al servei dels altres. La comparació es dona entre membres de la comunitat que competeixen en generositat i eviten mirar-se només a sí mateixos. Que s'alegren de l'autenticitat dels altres i prometen la superació dels egoismes per sentir orgull de les conseqüències de la pròpia fe, que es tradueix en la caritat sense límits i per sempre.

No tinc cap mena de dubte que la immensa majoria de catòlics estan contents i orgullosos de la fe que professen. Crist n'és el centre, i motiva que les relacions humanes s'emboïllin amb la felicitat del qui dona en caritat i del qui es dona en permanent servei. Un any més sol·licitem de tots els qui desenvolupeu l'obligació de batejats, l'augment de la responsabilitat de les vostres obres perquè la comunitat eclesial pugui oferir al món fruits de bones obres perquè qualsevol se senti feliç amb l'atenció i el servei que la nostra activitat repercuteix en els altres. No hi ha major glòria ni orgull més gran que la lloança a Déu i la dedicació al proïsme. Això és el que fa l'Església cada any passant comptes, presentant les seves obres que beneficien a tothom i demanant la justa col·laboració perquè mai s'aturi aquest admirable servei a tota la societat”.

Amb el meu afecte i benedicció,
+Salvador Giménez, Bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

Admiro a los columnistas que a diario escriben en los periódicos o en las redes sociales porque siempre expresan ideas o intuiciones que ayudan a los demás a reflexionar. No es mi caso ya que escribiendo cada semana, no me es fácil encontrar temas de interés para todos. Me consuela saber que hay asuntos tratados e informaciones ofrecidas por otras instancias de la Iglesia universal y, de este modo, todos pueden completar su opinión y elaborar un juicio más certero. Me pasa hoy al no proponer varios textos para un mismo tema escritos por la misma persona. Por ello reproduzco mi comentario del folleto que se distribuye con motivo de la IGLESIA DIOCESANA-DIADA DE GERMANOR en todas las parroquias. Lo hago para el FULL dominical y para la prensa local que amablemente lo publica todos los domingos del año. Dice así:

Cuando las palabras tienen varios significados solemos acudir al diccionario para poder escoger aquella acepción que se acomoda mejor a lo que pretendemos afirmar. Otras veces nos dirigimos a afamados pensadores para que nos ilustren sobre un aspecto concreto de nuestra intención. Casi siempre recurrimos también a un texto bíblico para describir una situación y para implicar nuestra vida con arreglo a la fe que profesamos.

En el diccionario de la Real Academia el término orgullo es equiparado a arrogancia. En el de sinónimos aparecen: soberbia, engreimiento, altanería, arrogancia, vanidad, presunción... De los pensadores tenemos una gama amplia para definir **orgullo** y su adjetivo **orgullosa**. Muchos de ellos hacen referencia a las acepciones de los diccionarios que agrandan a la persona rayando en el enaltecimiento del propio yo. Es un ámbito de estricto desarrollo egoísta y olvido de la acepción que la vincula con la solidaridad.

Recurriendo a S. Pablo podemos leer: “Pues el motivo de nuestro orgullo es el testimonio de nuestra conciencia... ella nos asegura que procedemos... con la sinceridad y la honradez de Dios... espero que entendáis completamente que somos nosotros vuestro motivo de orgullo, lo mismo que vosotros el nuestro” (2Cor 1, 12 y ss.).

Con estas palabras tenemos resumida la intención y la expresión escrita de todo cristiano que se siente a gusto con su fe porque da sentido a su vida y percibe que proporciona felicidad a millones de personas que entregan su vida al servicio de los demás. La comparación se da entre miembros de la comunidad que compiten en la generosidad y evitan el ensimismamiento. Que se alegran de la autenticidad de los otros y prometen la superación de los egoísmos para sentir orgullo de las consecuencias de la propia fe que se traduce en la caridad sin límites y para siempre.

No me cabe la menor duda de que la inmensa mayoría de católicos están contentos y orgullosos de la fe que profesan. Cristo es el centro de la misma que motiva que las relaciones humanas se envuelvan en la felicidad del que da en caridad y de quien se da en permanente servicio. Un año más solicitamos de todos que desarrollen su obligación de bautizados en el aumento de la responsabilidad de nuestras obras para que la comunidad eclesial pueda ofrecer al mundo frutos de buenas obras para que cualquiera se sienta feliz con la atención y el servicio que nuestra actividad repercute en los demás. No hay mayor gloria ni mayor orgullo que la alabanza a Dios y la dedicación a los semejantes. Eso es lo que hace la Iglesia cada año dando cuentas, presentando sus obras que benefician a todos y pidiendo la justa colaboración para que nunca se detenga este admirable servicio a toda la sociedad.

Con mi afecto y bendición

+Salvador Giménez, Obispo de Lleida.